

Είναι σαφές ότι δίκαια κατέκτησε, αυτή, η Γερμανία το 20ο παγκόσμιο κύπελλο ποδοσφαίρου. Η καθαρά αγωνιστική αποτίμηση, λέει πως ξεκίνησε emphaticά με μια τεσσάρα στην Πορτογαλία, δυσκολεύτηκε με την Γκάνα (2 – 2) και επικράτησε με το ισχνό 1 – 0 των Η.Π.Α., στους αγώνες των ομίλων. Χρειάστηκε όμως την παράταση ώστε να προσπεράσει τους πείσμωνες Αλγερινούς (2 -1) στη φάση των 16, ενώ με το επίσης φτωχό φτωχό 1 – 0 πέρασε τη Γαλλία στα προημιτελικά.

Στα ημιτελικά έκανε δυστυχισμένους 200 εκατομμύρια Βραζιλιάνων με εκείνο το ντροπιαστικό 7 – 1 ενώ στο μεγάλο τελικό ένα γκολ του μικρόσωμου Μάριο Γκέτσε, επτά λεπτά πριν το τέλος της παράτασης, της χάρισε το τέταρτο παγκόσμιο στέμμα, το πρώτο της ως ενοποιημένης. Κάπως έτσι περιγράφεται η ποδοσφαιρική επικαιρότητα.

Υποθέτω ότι αυτή η εξέλιξη, πέρα από τα 41 εκατομμύρια Αργεντινών, δυσαρέστησε το συντριπτικά μεγαλύτερο τμήμα του Ευρωπαϊκού Νότου, τις περισσότερες χώρες της Λατινικής Αμερικής, της Βραζιλίας φυσικά εξαιρουμένης και όλους όσους, τέλος πάντων, δεν ήθελαν επικράτηση της Γερμανίας.

Η ειδησεογραφία φέρνει στην επιφάνεια τα απόνερα της ήττας. Κατά πως μας τα λένε τα διεθνή ειδησεογραφικά πρακτορεία, επεισόδια ξέσπασαν στο Μπουένος Άϊρες με συλλήψεις, τραυματισμούς και ζημιές σε προθήκες καταστημάτων. Στον αντίποδα όμως της οργής του λαϊκού αισθήματος για την ήττα, υπήρξαν και ομάδες πολιτών που παρά το αποτέλεσμα χειροκρότησαν την ομάδα της πατρίδας τους και την καλωσόρισαν, την επευφήμησαν στην επιστροφή της.

Ο Ντιέγο πάντα ανήσυχος και εκτός πλαισίων ποστάρισε πως: *«24 χρόνια πριν ήταν ο Κοντεσάλ... σήμερα ο Ριτσόλι»*

, εννοώντας το ιδιαίτερα αμφισβητήσιμο πέναλτυ που είχε σφυριξεί ο Μεξικανός Κοντεσάλ στο τελικό του '90, πέντε λεπτά πριν το τέλος, με το οποίο η Δυτική (τότε) Γερμανία κέρδισε τον τίτλο απέναντι στην Αργεντινή. Στην κρίση του Πίμπο ντ' όρο εξίσου καθοριστική ήταν και η διαιτησία του Ιταλού Ριτσόλι στον φετινό τελικό.

Ελένη Λορέ Μπαρόσο το 1990. Ο Απρίστιο Νιγκλόνε το 1921